

Arrest

nr. 157 236 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DAMME, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, op X geboren te zijn te X - Bamenda en van Mankon etnie te zijn.

U groeide op te Buea en in 1991 – 1992 deed u uw 'form 1' aan de secundaire school te Buea. De school had een internaat en u werd – net als alle nieuwkomers op de school – gedwongen om lid te worden van de 'gay club society'. U moest eerst naakt dansen, dan – samen met een vijftigtal andere studenten – in een kop plassen en ervan drinken, vervolgens moest u een eed afleggen dat u tegen niemand ging zeggen wat de club deed en nadien gaf men vaseline, moest u dit op uw penis doen en

seks hebben met andere mannelijke studenten. Voordien was u geen homoseksueel, maar na de eed en de 'ceremonie' werd u, net als de meeste studenten, gradueel homoseksueel. Toen u een 'senior' student werd, vond u het 'fun', want dan kon u het aan nieuwe studenten aanleren en hen lid maken van de 'gay club society'. Na vier jaren in de school te Buea, ging u vervolgens gedurende vier jaren naar de school GTHS in Kumba. U leerde er (S.S.) kennen, die – net als u – in de 'gay club society' van de GTHS in Kumba zat. Hij was gewoon een vriend van u maar toen u terugkeerde van Cyprus (u was tussen 2005 en 2006 in Cyprus, waar u studeerde aan het Americanos College Nicosia Cyprus), ging u van augustus 2014 tot november 2014 een homoseksuele relatie aan met hem. De relatie bleef niet duren, omdat (S.S.) te open was over zijn geaardheid en u problemen vreesde. Dit leidde in oktober 2014 reeds tot een gevecht tussen u en (G.), een ex-vriend van (S.S.). De nacht van 21 op 22 februari 2015 ging u met een homoseksuele kennis van u – (B.J.) – een avond stappen naar de Jupilar night club in Buea. Ook (S.S.) was die avond in de club. Nadien spendeerde u met (B.J.) de nacht in het Batasof Hotel te Buea. Tegen de ochtend werd aangeklopt en beukten agenten van de gendarmerie de deur in. Ze troffen jullie – samen met condooms en glijmiddel – naakt aan en jullie werden samen met drie andere mannen gearresteerd en in de Gendarmerie Brigade opgesloten. (B.J.) trof onmiddellijk een regeling met de commandant en hij werd niet gearresteerd. U kon dankzij een behulpzame bewaker uw zus en (B.J.) telefoneren en (B.J.) trof regelingen voor uw ontsnapping en uw zus zorgde voor het nodige geld. Diezelfde avond riep een bewaker u naar buiten. Hij zei dat u in de richting van de bossen moest lopen. U liep door de bossen en op de baan stond een wagen – die gezonden werd door (B.J.) – u op te wachten. Hij bracht u naar Douala, waar (B.J.) u aan uw smokkelaar, Pa (D.), voorstelde. Een Belgisch paspoort op naam van (M.) werd voor u geregeld en op 9 maart 2015 vertrok u samen met Pa (D.) per vliegtuig naar België. Op 10 maart 2015 kwam u in België toe en op 13 maart 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Vanuit België had u telefonisch contact met uw zus en die wist u te vertellen dat ze op 8 maart 2015 een kopie van een arrestatiebevel op uw naam kreeg, een document dat uw zus u in april 2015 – samen met nog andere documenten – opzond en dat u bij het CGVS neerlegde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vreest geslagen te worden door de traditionele bevolking en u vervolging vreest door de autoriteiten van Kameroen omwille van uw homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u in uw contacten met de Cypriotische en Belgische (asiel)autoriteiten verschillende identiteiten opgaf.

In het kader van uw asielaanvraag in België, verklaarde u dat uw naam (N.A.A.) is en u geboren bent te Bafut – Bamenda op 12 april 1977. Toen u gevraagd werd of u ooit een andere naam of geboortedatum en – plaats gebruikte, ontkende u dit (gehoor CGVS, p.3). U verklaarde verder dat u tussen 2005 en 2006 Kameroen legaal verliet, u naar Cyprus ging om te studeren en u nadien terug legaal naar Kameroen vloog (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of u in Cyprus een asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u nooit asiel aanvroeg. U gaf aan dat men u er bij de DVZ op wees dat uw vingerafdrukken genomen werden in Cyprus, maar u verklaarde dat deze genomen werden in de Cypriotische ambassade te Yaoundé toen u een visum aanvroeg voor uw afreis naar Cyprus. U herhaalde dat u nooit asiel aanvroeg te Cyprus (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat op 9 november 2006 uw vingerafdrukken genomen werden te Nicosia – Cyprus en dit omdat u er die dag een asielaanvraag indiende. Verder blijkt uit de documenten van de Cypriotische overheid dat u asiel aanvroeg onder de naam (T.A.A.) en u als geboortedatum 15 oktober 1980 opgaf. Toen u met bovenstaande informatie geconfronteerd werd, ontkende u dat u er asiel aanvroeg en u ooit een andere naam en geboortedatum opgaf (gehoor CGVS, p.33-34). Verder blijkt uit de documenten van de Cypriotische overheid dat er geen spoor is dat u legaal het land verlaten zou hebben en er werd op gewezen dat vele vreemdelingen illegaal de Cypriotisch – Turkse grens oversteken. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u toe dat u naar Turkije reisde en u vandaar terug naar Kameroen ging (gehoor CGVS, p.34).

Uit het voorgaande blijkt dat u in het kader van uw contacten met de Cypriotische en Belgische (asiel)autoriteiten verschillende identiteiten heeft opgegeven, hetgeen de credibiliteit van uw

verklaringen ernstig ondermijnt. Bovendien blijkt dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door te ontkennen dat u ooit eerder een asielaanvraag indiende.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u nog leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden.

U verklaarde dat u tussen 2005 en 2006 Kameroen legaal verliet, u naar Cyprus ging om te studeren en u nadien in 2007 – 2008 legaal naar Kameroen terugkeerde en de volgende keer dat u Kameroen verliet op 9 maart 2015 was, toen u naar België reisde (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd of dat de eerste keer was dat u in België was, bevestigde u dit en u gaf aan dat u van 2007 – 2008 tot 9 maart 2015 ononderbroken in Buea – Kameroen woonde (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat u in België een regularisatieaanvraag op basis van medische redenen indiende op 17 september 2013. Toen u hiermee geconfronteerd werd, lachte u eerst en later gaf u deze aanvraag tot regularisatie toe. U gaf aan dat u documenten – op advies van een vriend die nu in Canada verblijft – opzond en u niet weet wat hij ermee deed. Toen u erop gewezen werd dat een advocaat hier uw aanvraag tot regularisatie indiende, gaf u dit toe. Toen u erop gewezen werd dat uw woonplaats op 17 september 2013 de Tervuursevest 270 bus 101 in 3000 Leuven was, verklaarde u dat de vriend die nu in Canada verblijft, dit adres gebruikte. Toen u erop gewezen werd dat de regularisatieaanvraag door u ondertekend werd, gaf u aan dat uw vriend de documenten naar u zond om ze te laten ondertekenen (gehoor CGVS, p.34-35).

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaring dat u van 2007 – 2008 tot 9 maart 2015 ononderbroken in Buea – Kameroen woonde (laat staan dat u er vervolgd werd) allerm minst overtuigt, daar u niet aannemelijk maakte dat u na uw legaal verblijf in Cyprus daadwerkelijk terugkeerde naar Kameroen. Bovendien blijkt dat u op 17 september 2013 in Leuven gedomicilieerd was en u die dag een regularisatieaanvraag op basis van medische redenen indiende bij de Belgische autoriteiten. Zelfs al zou u op dat moment in Kameroen verbleven hebben en de regularisatieaanvraag via via hebben ingediend, dient te worden vastgesteld dat u op ernstige wijze trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, wat u ook toegaf (gehoor CGVS, p.35), wat een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid (en bijgevolg betreffende uw beweerde homoseksuele 'relaties' met (S.S.) en (B.J.) en de problemen die u daardoor gekend zou hebben).

U verklaarde dat u zich sinds 1991 – 1992 aangetrokken voelde tot mannen, toen u uw 'form 1' aan de secundaire school te Buea deed en u – net als alle nieuwkomers op de school – gedwongen werd om lid te worden van de 'gay club society' (gehoor CGVS, p.9-10 en p.28). U gaf verder aan dat u die avond eerst naakt moest dansen, dan – samen met een vijftigtal andere studenten – in een kop moest plassen en ervan drinken, u vervolgens een eed moest afleggen dat u tegen niemand ging zeggen wat de 'gay club society' deed en men nadien vaseline gaf die u op uw penis moest doen en u dan seks moest hebben met andere mannelijke studenten (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd of u vóór de gedwongen toetreding tot de 'gay club society' homoseksueel was, gaf u aan dat u voordien niet homoseksueel geaard was, u voordien nooit dacht aan homoseksualiteit / relaties of seks met jongens en u voordien nooit gevoelens had voor mannen (gehoor CGVS, p.9 en p.29). Toen u daarop gevraagd werd hoe u homoseksueel werd, gaf u aan dat u een eed moest afleggen en u dan tot de actie moest overgaan (gehoor CGVS, p.9). Later herhaalde u nogmaals dat u besepte homoseksueel te zijn tijdens de avond dat u de eed aflegde, de 'activiteiten' deed en u lid werd van de 'gay club society' (gehoor CGVS, p.29). Toen u gevraagd werd hoe u zeker wist dat u homoseksueel geaard was, gaf u aan dat u er na een tijdje van hield omdat u als 'senior student' seks kon hebben met een 'junior student', zonder dat hij kon weigeren en zonder dat hij kon klagen (gehoor CGVS, p.29). Eerder gaf u ook al aan dat u - toen u een 'senior student' was – u het 'fun' vond, want dat u het dan aan nieuwe studenten kon aanleren en u hen lid kon maken van de 'gay club society' (gehoor CGVS, p.10). Toen u erop gewezen werd dat dit erg op verkrachten lijkt, gaf u verwonderd aan van niet en er soms voor betaald werd (gehoor CGVS, p.29). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd om te praten over de ontdekking, de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid, kwam u niet verder dan dat u er – na de eed en de activiteit - gradueel van begon te houden (gehoor CGVS, p.30).

Er dient te worden opgemerkt dat bovenstaande verklaringen over de ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid **weinig overtuigend of doorleefd** overkomen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt immers dat u het voorstelt alsof u als niet-homoseksueel tegen uw zin gedwongen werd om homoseksuele activiteiten te doen, waarna u gradueel homoseksueel werd. Bovendien blijkt dat u er eveneens van overtuigd bent dat u – door jongere studenten te dwingen seks te hebben met u – ook andere jongens homoseksueel kan maken.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u aangaf dat u er – tijdens uw 'initiëring' niet van hield en het pijn deed in het begin (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoe u reageerde toen dit gebeurde,

gaf u aan dat u geen keuze had en u moest doen wat ze zegden. U vroeg ook nooit om te stoppen, omdat je geen keuze had. Verder herhaalde u dat u een eed aflegde en u urine dronk en u dus geen keuze had, omdat u dan door spirituele zaken blind of gek zou worden of u zou sterven (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of u trachtte van school te veranderen, gaf u aan van niet omdat u in die school studeerde en een Franstalige school voor u moeilijk is (gehoor CGVS, p.10-11). Van iemand die tegen zijn zin gedwongen werd om seks te hebben met jongens, iemand die er duidelijk niet van hield en bij wie het pijn deed, kan men verwachten dat hij al het mogelijke doet om hieraan te ontkomen. Dat u hiervan niets zei, u nooit vroeg om te stoppen en u geen keuze had door spirituele zaken komt niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over. Bovendien kan men verwachten dat u niet meer naar die school gaat en een andere (Engelstalige) school zoekt. **Dat u geen actie ondernam en gewoon op school bleef, komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over.**

Toen u gevraagd werd welk gevoel u had, wat er door uw hoofd ging, toen u voor het eerst besepte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u niets voelde. Toen u daarop gevraagd werd of u blij was toen u ontdekte dat u homoseksueel was, gaf u aan dat het goed was en het een goed gevoel was (gehoor CGVS, p.30). Toen u gevraagd werd of u er ook negatieve gevoelens bij had, toen je besepte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u enkel positieve gevoelens had. U voegde eraan toe dat je ook seksuele ziektes vermijdt, omdat je een condoom gebruikt (gehoor CGVS, p.30). Uit bovenstaande verklaring, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer – integendeel zelfs –, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uit uw verklaringen, blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier – integendeel – zeer positieve gevoelens bij had en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst erg beperkt te zijn.

Toen u gevraagd werd welk wetsartikel zich uitspreekt over homoseksualiteit in Kameroen, ontweek u de vraag door te stellen dat u denkt dat homoseksuelen naar de cel moeten in Kameroen. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u denkt dat het artikel 3.35 is (gehoor CGVS, p.25). Toen u verder gevraagd werd wat er juist in die wet staat, gaf u vaag aan dat ze over homoseksuelen spreken en het tegen de wet is. Ook toen de vraag herhaald werd, kwam u niet verder dan te herhalen dat homoseksuelen niet toegestaan zijn (gehoor CGVS, p.25). Toen u gevraagd werd wat de maximum straf is op homoseksualiteit volgens de Kameroense wet, ontweek u de vraag door te stellen dat het van de rechter afhangt en er vaak geen proces is. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat het bij vijf jaar begint (gehoor CGVS, p.25). Toen gevraagd werd of er ook geldboetes opstonden, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.25). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat iemand die schuldig is aan artikel 347 (bis) een gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaren riskeert én een boete van 20.000 CFA tot 200.000 CFA riskeert. Toen u verder gevraagd werd of u andere homokoppels kende, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.31). Toen u gevraagd werd of u beroemde Kameroeners (politici / muzikanten / sporters) kent die homoseksueel zijn of ervan verdacht worden, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.32). Verder gaf u aan dat er in Kameroen geen organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, terwijl die weldegelijk bestaan (gehoor CGVS, p.31 en administratief dossier). Toen u gevraagd werd of u hoorde van andere homoseksuelen die in Kameroen problemen kenden omwille van hun homoseksuele geaardheid, gaf u aan van wel, maar u kon geen namen noemen (gehoor CGVS, p.31). Verder heeft u geen weet van berichten in de Kameroense media (TV, radio of krant) betreffende homoseksualiteit. Nochtans verschenen wel herhaaldelijk berichten in verband met homoseksualiteit (zie administratief dossier). Van iemand die daadwerkelijk sinds 1991 – 1992 de homoseksuele geaardheid heeft, mag men een zekere kennis ter zake verwachten. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid én bijgevolg aan de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relaties met (S.S.) en (B.J.), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden geaardheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Betreffende de door u neergelegde kopieën van pagina's 2 – 9 van uw paspoort (N° 771152) dient vooreerst te worden opgemerkt dat het een kopie betreft, waar derhalve slechts een beperkte bewijswaarde aan kan worden gehecht. Verder dient te worden opgemerkt dat er geen uitreisstempel van Cyprus, noch een inreisstempel van Kameroen op de neergelegde kopieën staat, wat verdere twijfels oproept bij uw verklaring dat u – na uw verblijf in Cyprus – terugkeerde naar Kameroen. Betreffende de door u neergelegde kopie van een arrestatiebevel, dient te worden opgemerkt dat het een gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren faxkopie betreft, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij beroep 'student' staat, terwijl u volgens uw verklaringen een eigen cybercafé had en er bij misdaad 'contempt' (minachting) staat terwijl er helemaal niets over 'homoseksualiteit' op het arrestatiebevel staat. Toen u erop gewezen werd dat op de convocaties staat dat uw misdaad valt onder 'section 154 LPC' en u gevraagd werd wat dat wetsartikel zegt, gaf u aan het niet te weten en zei u dat u het ook nooit trachtte na te gaan (gehoor CGVS, p.17). Van iemand die een échte convocaties van de politie krijgt met daarop een verduidelijking van zijn misdaad, kan men verwachten dat die persoon tracht na te gaan wat hem ten laste gelegd wordt en welke sanctie hij riskeert. Dat u dit niet deed, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de waarachtigheid van dit document. Verder legde u een foto van uw rug neer waarop een wonde te zien zou moeten zijn die veroorzaakt werd door (G.), een ex-vriend van (S.S.). Hiervoor werd echter betwist dat u homoseksueel geaard bent ; bijgevolg kunnen eventuele letsels die u vertoont bezwaarlijk worden toegeschreven aan vervolgingsfeiten/geweldplegingen die volgens u verband houden met uw beweerd homoseksuele geaardheid. Betreffende de brief, die ondertekend werd door uw zus (N.L.A.) dient vooreerst te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment melding maakte van een zus die die naam heeft. Verder heeft (N.L.A.) het op geen enkel moment over uw beweerd problemen wegens homoseksualiteit en geeft enkel aan dat de politie zei dat u uw zaak illegaal uitbaatte. Bovendien kan de brief van deze vrouw, zelfs als ze een zus van u zou zijn, bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe familiale band. Verder legde u twee tijdelijke verblijfsvergunningen voor Cyprus neer (de ene geldig tot 30/6/2006, de andere geldig tot 30/9/2006). De documenten tonen hoogstens aan dat u student was aan het Americanos College en u van 10 februari 2006 tot 30 september 2006 legaal in Cyprus verbleef, wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. Betreffende de kopie van de overlijdensakte van uw vader en de enveloppe waarmee de documenten opgezonden werden dient te worden opgemerkt dat ze verder niet relevant zijn voor uw asielaanvraag. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie en de vreemdelingenwet. Hij vreest veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het stellen van homoseksuele handelingen. Er werd immers een arrestatiebevel uitgevaardigd. Dat verzoeker niet naging wat er werd bedoeld met de in dit bevel opgenomen bepaling mist relevantie omdat hem bij zijn arrestatie door de gendarmerie duidelijk werd meegedeeld dat hem het misdrijf onder artikel 347bis van het Kameroense strafwetboek ten laste werd gelegd. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor en stelt dat hij op de hoogte was van de sancties waarmee dit misdrijf wordt bestraft. Tevens vreest verzoeker sociale bestraffing. Ook in deze verwijst hij naar zijn eerdere verklaringen. Uit de informatie van verweerder blijkt dat de situatie voor homoseksuelen in verzoekers land van herkomst penibel is.

2.1.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 2 en 3 van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen".

Hij citeert zijn verklaringen over de asielaanvraag in Cyprus en vervolgt:

"Niettegenstaande men in de bestreden beslissing leest dat de informatie waarover CGVS in kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, kon geen enkele bijlage gevonden worden waaruit dergelijke informatie blijkt. In het verhoor lees men daaromtrent enkel dat op 9 november 2006 vingerafdrukken genomen werden te Cyprus, waaruit volgens verzoeker onterecht wordt afgeleid dat verzoeker poogde om een asielaanvraag in te dienen. Aan verzoeker worden de volgende vragen gesteld:

- Welk asielaanvraag vertelde U in Cyprus? (pagina 34 van het verhoor);*
- Werd er een beslissing genomen in uw asielaanvraag (pagina 34 van het verhoor);*

Uit voorgaande dient men onbetwistbaar te concluderen dat het CGVS op basis van giswerk poogt te laten vaststellen dat verzoeker een asielaanvraag zou gedaan hebben te Cyprus – quod non. Nergens wordt door het CGVS stukken aangeleverd waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker betoogt voorts dat zijn verklaringen over zijn regularisatieaanvraag in België worden ondersteund door de vriend die in Canada verbleef. Hij voegt ter staving hiervan e-mailverkeer bij het verzoekschrift. Het CGVS leidt uit de regularisatieaanvraag ten onrechte af dat verzoeker niet zou zijn teruggekeerd naar Kameroen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een kopie van de pagina uit zijn paspoort waarop de inreisstempel in Kameroen is opgenomen. Tevens voegt hij stukken bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij na zijn terugkomst in Kameroen een cybershop openhield. Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom zijn geloofwaardigheid zou zijn aangetast. De pertinentie en de relevantie van de voormelde overwegingen zijn hem onduidelijk.

Omtrent de ontdekking van zijn geaardheid, doet verzoeker gelden dat hij voor ‘form 1’ nooit dacht aan seksuele betrekkingen met jongens en nooit gevoelens had voor jongens omdat hij nog een jeugdige leeftijd had. Hij was toen nog maar 14 jaar en het is algemeen geweten dat men slechts tijdens de late puberteit seksueel actief wordt en zich seksueel begint te ontplooien. Het ontdekken van de geaardheid is bovendien een proces dat gepaard gaat met het opdoen van seksuele ervaringen. Gradueel gaan houden van homoseksuele ervaringen of deze slechts na een tijdje fijn vinden is dus niet ongewoon. Het ontdekken van de geaardheid is een proces dat een periode van experimenteren en mogelijke twijfels met zich meebrengt. Nadat verzoeker dit proces had doorlopen en zeker was van zijn geaardheid, gaf hij aan zich blij te voelen. Hij is op jonge leeftijd daarenboven bewust lid gebleven van de ‘gay club society’ (GCS). Daarenboven is het wetenschappelijk aangetoond dat homoseksualiteit een biologische basis heeft. Verzoeker verwijst naar wetenschappelijke studies waarin wordt aangetoond dat homoseksualiteit een bewuste oriëntatie is waarbij de rol van omgevingsfactoren belangrijk is. In die zin werd het succes van “heroriëntatietherapie”, zijnde de behandeling van homoseksuelen, aangetoond. De seksuele geaardheid is volgens deze studies – gelet op omgevingsfactoren – veranderbaar. Het kan niet worden ontkend dat omgevingsfactoren tijdens de jeugdjaren een belangrijke rol spelen in de seksuele geaardheid. In het geval van verzoeker was de toetreding tot de GCS één van de determinerende factoren in de bewustwording van zijn geaardheid. Verzoeker citeert verder enkele van zijn gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS waaruit volgens hem zijn geaardheid blijkt.

Verzoeker voert aan dat uit het gehoorverslag van het CGVS niet blijkt dat zijn kennis over de wetgeving inzake homoseksualiteit gebrekkig is. Hij verwijst naar zijn verklaringen dienaangaande. Het enige wat hij niet wist, was het juiste wetsartikel. Dit mag van een leek niet worden verwacht.

Verzoeker stelt dat in een homofoob land bekende personen niet open zullen zijn over hun geaardheid. Het is dan ook niet duidelijk hoe hij hiervan voorbeelden kan geven. In de mate dat verweerder verwijst naar de lijsten die in 2006 werden gepubliceerd, wijst verzoeker er voorts op dat hij toen in Cyprus vertoefde. Verzoeker noemde wel de advocate Alice Nkom, sprak over de mars voor homorechten in Yaoundé en wist de datum van de Gay Parade in België. Het komt hem dan ook merkwaardig over dat het CGVS zijn kennis onvoldoende acht.

Verzoeker antwoordde inderdaad dat hij zich goed voelde op het ogenblik waarop hij ontdekte dat hij homoseksueel was. De vraag was echter voor interpretatie vatbaar. Zijn gevoel ten opzichte van zijn geaardheid was 100% goed. Hij was zich echter zeker bewust van het homofobe klimaat in zijn land van herkomst.

2.1.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwijt verweerder dat de gevolgen van een verwijdering niet werden afgewogen. De conclusie van ongeloofwaardigheid is verder een compleet verkeerde gevolgtrekking uit wankelende argumenten en vormt een schending van het redelijkheidsbeginsel. Daardoor gaat verweerder de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie te buiten.

2.1.4. Verzoeker beroept zich tevens op de schending van de invulling van het begrip ‘vluchteling’ in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij toetst de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, de door hem aangehaalde vrees en de situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst aan de criteria in de voormelde artikelen.

2.1.5. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt te hebben aangetoond dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Volgens hem kan zijn asielrelaas niet worden betwist zodat het vaststaat dat hij reeds slachtoffer werd van vervolging. Het CGVS had aldus moeten aantonen dat er goede redenen zijn dat zich niet opnieuw vervolging of ernstige schade zal voordoen. Het CGVS komt aan deze bewijslast niet tegemoet, en dit gelet op de omkering van de bewijslast waarin artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet voorziet.

2.1.7. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): de foto die zich reeds in het administratief dossier bevindt (bijlage 3), e-mailverkeer tussen hem en een zekere R.A. (bijlage 4), de stukken inzake zijn verblijf in Cyprus die zich reeds in het administratief dossier bevinden (bijlagen 5 en 6), de kopieën van de pagina's van zijn paspoort die zich reeds in het dossier bevinden en een kopie van een extra pagina uit dit paspoort waarop een inreisstempel in Kameroen is opgenomen (bijlagen 7-9), documenten en foto's ter ondersteuning van zijn werkzaamheden in Kameroen na zijn terugkeer vanuit Cyprus (bijlagen 10-16), de brief van zijn zus die reeds in het administratief dossier is opgenomen (bijlage 17) en informatie over de situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst (bijlagen 18-19).

2.2.1. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing van 29 juli 2015.

2.2.2. Verzoeker verwijt verweerder voorts ten onrechte dat de gevolgen van een verwijdering niet werden afgewogen. De bestreden beslissing behelst immers geen verwijderingsmaatregel en het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ook de Raad doet te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker genoegzaam aantoonde dat hij na zijn verblijf in Cyprus is teruggekeerd naar Kameroen. Dit bleek reeds uit de stukken van het administratief dossier. Hierin bevindt zich immers een kopie van een pagina uit verzoekers paspoort waaruit blijkt dat de geldigheidsduur van dit paspoort op 6 januari 2009 met vijf jaar werd verlengd te Buea in Kameroen.

(administratief dossier, stuk 15). Tevens wordt dit onderbouwd door de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 7-16).

In de bestreden beslissing wordt echter wel met recht gemotiveerd:

“In het kader van uw asielaanvraag in België, verklaarde u dat uw naam (N.A.A.) is en u geboren bent te Bafut – Bamenda op 12 april 1977. Toen u gevraagd werd of u ooit een andere naam of geboortedatum en – plaats gebruikte, ontkende u dit (gehoor CGVS, p.3). U verklaarde verder dat u tussen 2005 en 2006 Kameroen legaal verliet, u naar Cyprus ging om te studeren en u nadien terug legaal naar Kameroen vloog (gehoor CGVS, p.6). Toen u gevraagd werd of u in Cyprus een asielaanvraag indiende, gaf u aan dat u nooit asiel aanvraag. U gaf aan dat men u er bij de DVZ op wees dat uw vingerafdrukken genomen werden in Cyprus, maar u verklaarde dat deze genomen werden in de Cypriotische ambassade te Yaoundé toen u een visum aanvraag voor uw afreis naar Cyprus. U herhaalde dat u nooit asiel aanvraag te Cyprus (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat op 9 november 2006 uw vingerafdrukken genomen werden te Nicosia – Cyprus en dit omdat u er die dag een asielaanvraag indiende. Verder blijkt uit de documenten van de Cypriotische overheid dat u asiel aanvraag onder de naam (T.A.A.) en u als geboortedatum 15 oktober 1980 opgaf. Toen u met bovenstaande informatie geconfronteerd werd, ontkende u dat u er asiel aanvraag en u ooit een andere naam en geboortedatum opgaf (gehoor CGVS, p.33-34).”

Waar verzoeker poneert dat voormelde motivering zou berusten op giswerk vanwege het CGVS en dat de in deze motivering aangehaalde informatie zich niet in het administratief dossier zou bevinden, dient immers te worden vastgesteld dat dit niet kan worden aangenomen. Deze informatie bevindt zich weldegelijk in het administratief dossier (stuk 15, 'HIT EURODAC' van 13 maart 2015; antwoord van de Dublin Unit van Cyprus van 21 april 2015 op het verzoek om informatie). Uit deze informatie blijkt onomstotelijk dat verzoeker in Cyprus een asielaanvraag indiende, dat zijn vingerafdrukken daarbij werden genomen in Nicosia op 9 november 2006 en dat hij zich daarbij bediende van een valse identiteit. Dat verzoeker zelfs na meermaals te zijn geconfronteerd met deze informatie en tot op heden halsstarrig blijft ontkennen in Cyprus en onder een valse identiteit een asielaanvraag te hebben ingediend, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Uit de voormelde informatie blijkt daarenboven dat hij zich vrijwillig heeft onttrokken aan zijn Cypriotische asielprocedure, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn concrete asielmotieven. Indien verzoeker werkelijk reeds jarenlang homoseksueel was, kon gelet op het homofobe klimaat in Kameroen immers worden verwacht dat hij zou hebben volhard in zijn asielaanvraag in Cyprus in plaats van vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft zich ten aanzien van de Belgische autoriteiten bovendien reeds eerder bezondigd aan ernstige fraude. Zo geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent de indiening van zijn aanvraag 9ter van 17 september 2013 en de in dit kader bij het verzoekschrift gevoegde e-mailuitwisseling (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4), dient namelijk te worden vastgesteld dat hij zich op het moment waarop voormelde aanvraag werd ingediend in Kameroen bevond. In de aanvraag 9ter, die door verzoeker werd ondertekend, verklaarde verzoeker echter dat hij op dat ogenblik gedomicilieerd was op de Tervuursevest 270, bus 101 te 3000 Leuven (administratief dossier, stuk 15, aanvraag 9ter van 17 september 2013). Verzoeker erkende omtrent deze handelwijze overigens: *“Ja, het was grote fraude dat ik deed”* (administratief dossier, stuk 5, p.35). Dat verzoeker de Belgische autoriteiten in het verleden reeds op dusdanige wijze intentioneel trachtte te misleiden, doet andermaal op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker verklaarde homoseksueel te zijn geworden door zijn toetreding tot de 'Gay Club Society' (GCS). Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent deze GCS en de gang van zaken op zijn school totaal niet aannemelijk zijn. Verzoeker schilderde deze GCS immers af als een club die jarenlang en op quasi-geïstitutionaliseerde en systematische wijze alle nieuwe studenten van de school dwong tot het hebben van homoseksuele contacten, en dit met het oogmerk om hen homoseksueel te maken. Daardoor zouden alle studenten homoseksueel zijn geworden. Ook de prefect was homoseksueel (administratief dossier, stuk 5, p.9-11). Dat dit allemaal bij tientallen studenten mogelijk zou zijn geweest en nooit tot problemen zou hebben geleid, is in een homofobe maatschappij als de Kameroense geheel niet aannemelijk.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat hij de gedwongen toetreding tot de GCS en de homoseksuele daden die hij moest stellen aanvankelijk als bijzonder negatief ervoer. Hij gaf aan dat hij van de homoseksuele contacten initieel niet hield en stelde dat het pijn deed in het begin. Tevens blijkt uit zijn gezegden dat hij slechts gradueel

homoseksueel zou zijn geworden en dat hij slechts in de hogere jaren van de contacten begon te houden. Dat verzoeker, die (minstens initieel) als niet-homoseksueel en tegen zijn zin gedwongen werd om homoseksuele activiteiten te voeren, hiertegen niet de minste actie zou hebben ondernomen, is manifest onaannemelijk. In dit kader wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht aangegeven:

*“Overigens dient te worden opgemerkt dat u aangaf dat u er – tijdens uw ‘initïering’ niet van hield en het pijn deed in het begin (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoe u reageerde toen dit gebeurde, gaf u aan dat u geen keuze had en u moest doen wat ze zegden. U vroeg ook nooit om te stoppen, omdat je geen keuze had. Verder herhaalde u dat u een eed aflegde en u urine dronk en u dus geen keuze had, omdat u dan door spirituele zaken blind of gek zou worden of u zou sterven (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of u trachtte van school te veranderen, gaf u aan van niet omdat u in die school studeerde en een Franstalige school voor u moeilijk is (gehoor CGVS, p.10-11). Van iemand die tegen zijn zin gedwongen werd om seks te hebben met jongens, iemand die er duidelijk niet van hield en bij wie het pijn deed, kan men verwachten dat hij al het mogelijke doet om hieraan te ontkomen. Dat u hiervan niets zei, u nooit vroeg om te stoppen en u geen keuze had door spirituele zaken komt niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over. Bovendien kan men verwachten dat u niet meer naar die school gaat en een andere (Engelstalige) school zoekt. **Dat u geen actie ondernam en gewoon op school bleef, komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over.**”*

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij op jonge leeftijd bewust bij de GCS zou zijn gebleven, kan gelet op zijn voormelde verklaringen immers bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker slaagde er bovendien niet in om vrijuit en op een doorleefde wijze te verhalen over hoe zijn homoseksualiteit dan wel zou zijn gegroeid doorheen de loop der jaren. Wanneer meermaals werd gevraagd om te praten over de ontdekking en bewustwording van het gegeven dat hij homoseksueel was, kwam hij namelijk niet verder dan op bijzonder vage wijze te stellen dat hij een eed aflegde, homoseksuele activiteiten deed en er gradueel van begon te houden (administratief dossier, stuk 5, p.30).

Omtrent verzoekers beweerde ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid, wordt in de bestreden beslissing tevens met recht gesteld:

“Toen u gevraagd werd welk gevoel u had, wat er door uw hoofd ging, toen u voor het eerst besepte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u niets voelde. Toen u daarop gevraagd werd of u blij was toen u ontdekte dat u homoseksueel was, gaf u aan dat het goed was en het een goed gevoel was (gehoor CGVS, p.30). Toen u gevraagd werd of u er ook negatieve gevoelens bij had, toen je besepte homoseksueel te zijn, gaf u aan dat u enkel positieve gevoelens had. U voegde eraan toe dat je ook seksuele ziektes vermijdt, omdat je een condoom gebruikt (gehoor CGVS, p.30). Uit bovenstaande verklaring, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer – integendeel zelfs –, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uit uw verklaringen, blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u hier – integendeel – zeer positieve gevoelens bij had en volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm.”

Dat de eerste vraag die hem gesteld werd voor interpretatie vatbaar was, kan aan de voormelde motieven geen afbreuk doen. Er werd aan verzoeker nadien immers eveneens duidelijk gevraagd of hij ook negatieve gevoelens kende bij de ontdekking van zijn geaardheid en hij antwoordde eenduidig dat hij hierbij enkel positieve gevoelens had. Dat hij in een klimaat zoals hierboven geschetst nooit enige twijfel, angst, onzekerheid en nooit enig ander negatief gevoel zou hebben gekend wanneer hij zich realiseerde homoseksueel te zijn, is niet geloofwaardig.

Verzoeker bleek, in tegenstelling met wat hij voorhoudt in het onderhavige verzoekschrift, bovendien weldegelijk een verregaand gebrek aan kennis te vertonen omtrent de wetgeving ten aanzien van homoseksuelen in Kameroen. Uit de verklaringen en informatie die in deze met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet wist welk wetsartikel zich hierover uitspreekt in Kameroen. Evenmin wist hij wat er juist in de wet staat. Verder wist hij niet welke de maximumstraf op homoseksualiteit was. Voorts kon hij niet aangeven of er ook geldboetes stonden op homoseksualiteit. Van iemand die beweert gedurende meerdere decennia als homoseksueel te hebben geleefd in een homofob land, mag een meer gedegen kennis worden verwacht.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Toen u verder gevraagd werd of u andere homokoppels kende, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.31). Toen u gevraagd werd of u beroemde Kameroeners (politici / muzikanten / sporters) kent die homoseksueel zijn of ervan verdacht worden, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.32)."

Het argument dat (bekende) personen in een homofoob land niet open zullen zijn over hun geaardheid kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat er in verschillende Kameroense kranten lijsten werden gepubliceerd van vooraanstaande Kameroeners die ervan verdacht werden homoseksueel te zijn. Zulke lijsten werden, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, niet enkel gepubliceerd in 2006. Zo werden er eveneens dergelijke lijsten gepubliceerd in juni 2012.

Verzoeker voert verder geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing en laat deze ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder gaf u aan dat er in Kameroen geen organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, terwijl die weldegelijk bestaan (gehoor CGVS, p.31 en administratief dossier). Toen u gevraagd werd of u hoorde van andere homoseksuelen die in Kameroen problemen kenden omwille van hun homoseksuele geaardheid, gaf u aan van wel, maar u kon geen namen noemen (gehoor CGVS, p.31). Verder heeft u geen weet van berichten in de Kameroense media (TV, radio of krant) betreffende homoseksualiteit. Nochtans verschenen wel herhaaldelijk berichten in verband met homoseksualiteit (zie administratief dossier). Van iemand die daadwerkelijk sinds 1991 – 1992 de homoseksuele geaardheid heeft, mag men een zekere kennis ter zake verwachten. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid (...)"

De voormelde motieven vinden steun in zowel het administratief dossier als de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 18-19). Zij zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de homoseksuele relatie die hij met S.S. zou hebben gehad en aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Verzoeker legde omtrent zijn voorgehouden relatie met S.S. bovendien meermaals vage verklaringen af. Het betrof nochtans de enige intieme relatie die hij zou hebben gehad en deze relatie situeerde zich kort voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Zo kon verzoeker niet aangeven hoe de ex-vriendjes van S.S. heetten. Of S.S. ook relaties had met meisjes, wist verzoeker evenmin. De naam van de zus van S.S. kon verzoeker ook niet verstrekken. Verder wist hij niet of de ouders van S.S. er al dan niet van op de hoogte waren dat S.S. homoseksueel was. Hoewel verzoeker ruzie zou hebben gehad met een ex-vriend van S.S., een zekere G., en deze persoon hem daarbij dermate ernstig zou hebben verwond dat hij hiervan nu nog de sporen draagt, legde verzoeker daarenboven uitermate vage verklaringen af over deze ex-vriend van S.S. Zo kon hij diens volledige naam niet verstrekken en gaf hij aan over deze persoon niets te weten (administratief dossier, stuk 5, p.8, 13-15). Dat hij zich nadat hij in conflict was gekomen met deze persoon hierover niet zou hebben bevraagd bij S.S., is niet aannemelijk. Dit klemte overigens nog des te meer daar verzoeker dit conflict nergens vermeldde in de vragenlijst. Integendeel ontkende hij aldaar uitdrukkelijk dat hij zulk probleem kende met één van zijn medeburgers (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.3). Dit alles doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven.

Tevens legde verzoeker omtrent zijn concrete problemen tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op 21 februari 2015 werd gearresteerd en slechts de volgende dag, op 22 februari 2015, 's avonds werd vrijgelaten (*ibid.*, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij slechts werd gearresteerd op 22 februari 2015. Voorts blijkt uit zijn gezegden bij het CGVS dat hij nog diezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 5, p.20, 23).

De neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven kunnen herstellen.

Ten aanzien van het arrestatiebevel wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Betreffende de door u neergelegde kopie van een arrestatiebevel, dient te worden opgemerkt dat het een gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren faxkopie betreft, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij beroep 'student' staat, terwijl u

volgens uw verklaringen een eigen cybercafé had en er bij misdaad 'contempt' (minachting) staat terwijl er helemaal niets over 'homoseksualiteit' op het arrestatiebevel staat. Toen u erop gewezen werd dat op de convocatie staat dat uw misdaad valt onder 'section 154 LPC' en u gevraagd werd wat dat wetsartikel zegt, gaf u aan het niet te weten en zei u dat u het ook nooit trachtte na te gaan (gehoor CGVS, p.17). Van iemand die een échte convocatie van de politie krijgt met daarop een verduidelijking van zijn misdaad, kan men verwachten dat die persoon tracht na te gaan wat hem ten laste gelegd wordt en welke sanctie hij riskeert. Dat u dit niet deed, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de waarachtigheid van dit document."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij zijn gebrek aan interesse omtrent het arrestatiebevel tracht te vergoelijken. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd omtrent het misdrijf waarvan hij in het arrestatiebevel wordt beticht. Hoe dan ook laat verzoeker de overige, voormelde vaststellingen ongemoeid. Bijgevolg blijven deze gehandhaafd. Zij maken dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het arrestatiebevel. Dit geldt nog des te meer daar het een intern document betreft dat gericht is aan de politiediensten. Dat zulk document zou worden uitgereikt aan verzoekers zus, is daardoor niet aannemelijk.

De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielmotieven herstellen.

De stukken die verzoeker benevens de reeds eerder neergelegde en in het administratief dossier opgenomen documenten bij het verzoekschrift voegt, vermogen evenmin afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Het e-mailverkeer tussen hem en een zekere R.A. heeft betrekking op de regularisatieaanvraag die verzoeker in 2013 indiende in België en bevat geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielmotieven (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

De kopie van een extra pagina uit verzoekers paspoort bevat evenmin elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen (*ibid.*, bijlage 9).

De documenten en foto's ter ondersteuning van zijn werkzaamheden in Kameroen na zijn terugkeer vanuit Cyprus bevatten ook nergens zulke gegevens (*ibid.*, bijlagen 10-16).

De informatie over de situatie voor homoseksuelen in zijn land van herkomst is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon (*ibid.*, bijlagen 18-19). Dergelijke algemene informatie kan geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan zijn asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer werd van ernstige schade. Derhalve kan hij zich geenszins beroepen op een omkering van de bewijslast en is artikel 48/7 van de vreemdelingenwet *in casu* niet van toepassing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS